

[Hendriksen.]

i 1929, og at der ogsaa er stor Forskel paa Arbejdernes Stilling i 1891, da vi fik Alderdomsforsørgelsen gennemført, og nu i 1929. Disse 50-aarige gamle Betragtninger gælder ikke den Dag i Dag, i Dag er en meget stor Del af Arbejderstanden i Stand til at betale til deres Alderdom, og de bør efter mit Skøn ogsaa gøre det. Det ærede Medlem Hr. Stauning sagde, at i 1878 fandtes der en Række velmenende Mænd indenfor Erhvervene, men nu var der ingen. Jeg tror ikke, det virkelig har været det ærede Medlem Hr. Staunings Hensigt at sige, at der ikke nu er velmenende Mænd indenfor Erhvervene, Mænd, der tænker paa at ordne Spørgsmaal af den Art, der her Tale om, saa godt som muligt. Thi selv om det ærede Medlem Hr. Stauning naturligvis ikke regner mig som hørende hertil, saa tror jeg alligevel, det ærede Medlem vil erkende, at der findes saadanne velmenende Mænd indenfor Erhvervene, og hvis det ærede Medlem ikke vil erkende det, gør han i hvert Fald de paagældende blodig Uret. Det ærede Medlem Hr. Stauning omtaler i øvrigt her i Rigsdagen skiftevis Arbejderne som fattige og fortrykte, som dem, vi alle vil til Livs, og ved andre Lejligheder, naar det passer ind i Situationen, som dem, der regerer Landet. Jeg synes, at det ærede Medlem skulde holde sig til en af Delene og ikke indtage saadanne skiftende Standpunkter.

I øvrigt fremsatte det ærede Medlem en Række politiske Betragtninger, som jeg ikke her skal komme nærmere ind paa, de er vel ogsaa fremsat noget under Indtrykket af de Kommunevalg, der i Øjeblikket foregaar rundt om i Landet. Det ærede Medlem sagde saaledes, at hvis der ikke nu blev noget ud af denne Folkeforsikring, og det mente han jo ikke, der vilde blive, grundet paa den højt-ærede Indenrigsministers Udtalelser, skulde han nok for Fremtiden klare de Skær. Det, der ellers var det afgørende i det ærede Medlem Hr. Staunings Udtalelser, var, at han holdt for, at Aldersrenten skulde sikres af det offentlige som en *Ret* — det ærede Medlem Hr. Holdgaard sagde: som en Hædersgave. Og her staar vi ved det springende Punkt. Det ærede Medlem Hr. Stauning hævder, at den nuværende Aldersrentelov eller den grundlæggende Alderdomsforsørgelseslov var et Led i Forliget af 1891, og at der

derfor ikke kan røres ved den. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem Hr. Stauning i al Almindelighed vil anerkende Aldershævd paa bestaaende Rettigheder eller paastaa, at man ikke, selv om Udviklingen kræver det, kan forandre gamle Aftaler.

Men efter det ærede Medlems Mening vilde det foreliggende Lovforslag medføre større Byrder for Underklassen og lette Byrderne for Overklassen. Man søger at komme bort fra det retfærdige System frem til en Nybeskatning, siger det ærede Medlem, og tilføjer, at Højdepunktet af Uretfærdighed hermed er naaet. Det er jo en fuldkommen urigtig Bedømmelse af Lovforslaget. Dette Lovforslag er ikke noget Skatteforslag, det er Forslag om en Forsikring, netop en Forsikring, der hviler paa et fuldkomment retfærdigt Grundlag, en Forsikring, der er ens for alle, og Forslagene bygger paa selve Princippet Hjælp til Selvhjælp.

Det ærede Medlem Hr. Stauning sagde, at jeg var de bekymrede Skatteborgeres Repræsentant, hvorimod det ærede Medlem Hr. Holdgaard oplyste, med fuld Føje, at selve Bladet „Skatteborgeren“, der vel nok er den fuldgyldigste Repræsentant for Skatteborgerne eller selv mener at være det, gik imod det Forslag, her er Tale om. Det vil jeg dog gerne henlede det ærede Medlem Hr. Staunings Opmærksomhed paa.

Det ærede Medlem talte om, at de store Indtægter gennem dette Forsikringsforslag kun vilde komme til at betale en Brøkdels $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{8}$, $\frac{1}{10}$ pCt. af Indtægten i Præmie. Det er dog ganske ligegyldigt, om de betaler mere eller mindre, naar det er en Forsikring, hvortil man skal indbetale et vist Beløb for derigennem at sikre sig et vist Beløb. Enhver skal betale nøjagtig det samme, og om det betales gennem en kortere eller længere Aarrække, bliver i denne Forbindelse ganske ligegyldigt. Enhver skal efter vort Forslag betale det samme Beløb, saaledes som Forholdet er ogsaa ved alle andre Forsikringer, heri er der virkelig ikke nogen Uretfærdighed.

Det ærede Medlem brugte meget stærke Ord og kraftige Udtryk, det svirrede med Udtalelser som Kynisme og Uretfærdighed, og man mærkede ganske tydeligt, at vi ved Fremsættelsen af dette Forslag havde rørt ved et ømt Punkt, at vi havde fremsat For-